

Vie je taky čtrnáct a je všechno, čím já se snažím být. Je vyšší, blond'atější, hubenější. A nejhorší na tom všem je, že kvůli mému *antitalentu* moje baletní pózy vypadají jako ta největší urážka všech baletek na světě.

Před třemi měsíci Vie přišlo pozvání na konkurz z Královské baletní akademie. Před čtyřmi týdny na něm byla. Její rodiče, machři ve svém oboru, se samozřejmě nemohli utrhnout z práce, takže matka využila té možnosti a zaletěla si s ní na týden do Londýna. A teď všichni čekáme, až se Via dozví, jestli ji přijmou na prestižní Královskou baletní akademii.

Všichni si šeptají, že to má v kapse. Dokonce i ukrajinský tanečník Alexej Petrov – šestnáctiletý génius, něco jako Justin Bieber, akorát že v baletu – si konkurz s ní přidal do insta stories.

Těším se, až společně budeme předvádět na pódiu kouzla.

Nepřekvapilo by mě, kdybych se dozvěděla, že Via umí kouzlit. Vždycky to byla hotová čarodějnice.

„Broučku, přestaň postávat mezi dveřma. Překážíš všem v cestě,“ zatrylkuje matka a stojí při tom zády ke mně. Vidím její odraz v zrcadlové stěně. Zamračí se a ohlédne se směrem ke dveřím s nadějí, že uvidí Via.

Sorry, mami, dneska se prostě musíš spokojit jenom se mnou.

Via vždycky chodí pozdě a u mámy, která je jinak na dochvilnost pes, jí to z nějakého záhadného důvodu pořád prochází.

Ohnu se, abych zvedla svoji sportovní tašku, a vejdou do studia.

Po jedné straně se nachází lesklá kovová tyč a na druhé okno od podlahy až ke stropu, které nabízí výhled na centrum města Todos Santos v celé jeho fotogenické slávě a pozlátku horních deseti tisíc.

Lavičky broskvové barvy lemují ulice spolu s alejemi stromů a křišťálově modré mrakodrapy jiskří na slunci jako tenké čárky v místě, kde se oceán stýká s oblohou.

Slyším, jak dveře tiše zavrzejí, a zavřu oči.

Prosím, jen ať to nejsi ty.

„Vio! Čekáme na tebe.“ Mámino cukrování na mě působí asi tak, jako kdyby mě střelila do zad, a kolena se pode mnou podlomí. Po celém studiu se ozývá smích. Naštěstí provádím *barre*, tedy cvičím jednotlivé prvky u tyče, takže se vytáhnu nahoru přesně vteřinu předtím, než kolena narazím do podlahy. Zrudnu, uchopím tyč jednou rukou a předvedu nedbalé plié.

„Broučku, buď tak hodná a udělej Vie místo,“ zavrne matka.

Máti, já bych Vie poskytla klidně tolik místa, až by její zadek nebyl s tím mým ve stejné místnosti.

Její malý baletní poklad si s sebou samozřejmě nenosí baletní výbavu, i když vlastní trikoty dovezené až z Itálie, o kterých sní všechny holky. Via očividně pochází z rodiny pracháčů všech pracháčů, protože dokonce ani boháčům se většinou nechce vyhazovat dvě stě babek za obyčejný trikot. Tedy až na mou mámu, které už nejspíš došlo, že ze mě nikdy nebude skutečná baletka, takže jediné, co může udělat, je aspoň mě jako správnou baletku oblíkat.

Via má na sobě dneska krátké žluté tričko s Tweetym a rozdrbané legíny. Oči má zarudlé a vlasy rozčuchané. *Jako to nemůže aspoň předstírat, že se trochu snaží?*

Vrhne na mě povýšený úšklebek. „Broučku.“

„Štěndo,“ odseknu.

„Štěndo?“ odfrkne si.

„Řekla bych ti klidně čubko, ale přiznejme si, že štěkáš, ale nekoušeš.“